

Az Aljon

Végig megyek néha az Aljon,
Az akácok még oly ismerősek.
A kapukban csak az emberek őszek,
Akik engem már hiába
Várnak évek óta dinnyecsősznek.

Olyan édes itt most minden.
A gyerekek előrehajoltan,
Gond nélkül szaladgálnak a porban . .
Ilyenkor visszasír bennem
Minden, amit innen elraboltam.

Keresem a helyem köztük,
De betöltötték már sokan, régen.
Egy öreg paraszt ül kint a széken:
Csak hangja az övé, s arcát
Ráncaiból hiába idézem.

Beszél a vályogvetőről,
Kinek lova beledőlt a sárba,
Mikor Kúnságtól elcsalta Bácska.
Mert az volt a vágya, hogy egy
Rongyos házba folyjon izzadsága.

A szívembe mar a hangja,
Ahogy fáradtan előtte állok.
Hangosan biztatnak az akácok,
S én is, szívemből, az ő
Bátor, érces hangjokkal kiáltok.

Életizű csók

Szép vagy így, ahogy rádnevet a nap,
Titkot szór arcod két drágagyöngye.
A fény ilyenkor, mintha kinzó
Vágyaim hadával hömpölyögne.

Hajaddal csintalanul játszik a szél,
Huncutúl szétlöki szoknyád fodrát,
S észrevétlen a testedre nyomja
A tavaszi csókok tüzes csokrát.

Lágyan álomba dajkál a szemed,
Míg öllek melegén, csókosan,
S az idő, szívünkkel, az ifjúság
Harmatos virágai közt rohan.

Kezdem már érezni ízét a szádnak.
Tán az életbe kóstoltam bele?
Csókod adta az erőt, hogy egész
Világnak legyek a szerelmese!

Ahogy a naptól fölszárad a harmat, —
Eltűnnek már a gyermeki vágyak.
Tárgulj, szívem, mert ezentúl benned
Nemcsak az én vágyaim tanyáznak.

Nikolajevics Mitya rajza: Vázlat